

французски) разказали истината на великия парламентаристъ. Хитрово казалъ накжсо, че князътъ ще остане, нѣма да си заmine, и какво ще стане следъ това — нека ви каже моятъ колега отъ Германия. Сукнаровъ билъ съвършено попаренъ, разправялъ изъ града, че всичкитѣ три царства сж се сговорили противъ тѣхъ. Предъ кжщата на Вацова говорихъ дълго съ Миларова и Д. К. Попова. Миларовъ е сигуренъ за изхода, щѣли да победятъ, 250 народни представители имали сигурни, народътъ — населението било съ тѣхъ, другъ князъ искаме, ще му дадемъ тѣзи пълномощия, само на тогизи не; призна, че тайно въ продължение на две години е работено противъ княза; турцитѣ нека окупиратъ Румелия (!), стига да сж турци, а не други; псуваше рускитѣ офицери и т. н. Азъ му говорихъ, както изобщо и на други, за руската политика, че всичко това Русия го реди, по стжпкитѣ на московската дипломация и т. н. А му говорихъ, разбира се, съ лисичи гласъ и за своята катедра въ Прага. Миларовъ се заплиташе въ своитѣ приказки, ту бѣше сигуренъ, ту пъкъ питаше, какво ще стане следъ приемането на пълномощията, за тѣзи 7 години, надежди и страхъ. — Срецахъ Цанкова. Върти си читѣ и изглежда като нѣкой босненски или албански башибозукъ. Поздрави ме отъ нѣмай кжде. Видѣхъ и Каравеловица, и тя ми честити.

Въ кжщи бѣше пълно съ гости отъ 10 ч. сутринята до 9 ч. вечерята. Тъкмо бѣха дошли Стаматовъ, Агура, Бодаровъ. На обѣдъ остана съ насъ Лука. Подиръ пладне дойде у мене Менгесъ, ето че чуваме ура откъмъ двореца. Отидохме тамъ. Селяни отъ 30 села съ жени и момичета (около 800 души) съ гайди и тъпани играеха хоро въ двора на двореца. Князътъ съ Хитрово между тѣхъ, възторжено посрѣщане, князътъ говорѣше съ тѣхъ по български. Тѣхниятъ водачъ, интелигентенъ учитель-писаръ отъ Слатина, всичко нареждаше. Искати този день да правятъ съборъ всѣка година въ София, въ честъ на княза. Въ това време стана единъ малък инцидентъ. Мировиятъ сждия, назначенъ тукъ въ София, отъ Стаматова, Ник. Поповъ, недоукъ отъ кишиневската гимназия, преследванъ, каже, въ Русия за участие въ нѣкое съзаклятие (миналъ въ Николаевъ), говорѣше на селянитѣ отзадъ, че били говеда и че сами не знаели защо сж дошли. Малкиятъ сополко, облѣченъ *à la mode*, Драндаръ бѣше съ него. Пипнаха го между колитѣ и искаха да го прибиятъ съ сопитѣ си. На кръвопролитieto съ мжка попрѣчиха подполковникъ Поповъ, Грековъ и капитанъ Мосоловъ. Сцената се разигра предъ моитѣ очи. Зелениятъ пигментъ по лицето на това човѣче, което умираше отъ страхъ, ала се отърва. Сутринята самъ си далъ оставката на Стаматова. Селянитѣ бѣха толкова озлобени, че насмалко не се нахвърляха на Адженова, „съ бръсната брада“. Това бѣше омраза къмъ интелигенцията,